

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - תיקון מד

בְּרֵאשִׁית, תַּמֶּן תַּרְ"י תַּמֶּן אַ"ש, וְעַלִּיהוּ אַתְמַר (בראשית א יד) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, מְאֹרֶת כְּתִיב חֶסֶד ו' דָּא אֲרִייתָא דְכַבְתָּב, מְאֹרֶת כְּתִיב חֶסֶד ו' דָּא אֲרִייתָא דְכַבְתָּב, מְאִי מְאֹרֶת דָּא אֲרִייתָא דְכַבְתָּב, וְאִתָּא עַל גַּב דְּאִינְקוּמְהָ מְאֹרֶת חֶסֶד דָּא לִילִית, שְׁבַעִין אֲנְפִין לְאֲרִייתָא, וּבְגִין דָּא מְאֹרֶת בְּהַאי אַתְר, חֵהִיא דְאַתְמַר בְּהָ (משלי ו כג) כִּי נָרַמְצָה, וְתוֹרָה אִיר עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, וְעַלִּיהוּ אַתְמַר (בראשית א טו) אֵת הַמְּאֹרֶת הַגָּדוֹל לְמִמְשַׁלֵּת הַיּוֹם וְאֵת הַמְּאֹרֶת הַקָּטָן לְמִמְשַׁלֵּת הַלַּיְלָה.

בְּרֵאשִׁית, תַּמֶּן תַּרְ"י תַּמֶּן אַ"ש, וְעַלִּיהוּ אַתְמַר (בראשית א יד) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, מְאֹרֶת כְּתִיב חֶסֶד ו' דָּא אֲרִייתָא דְכַבְתָּב, מְאִי מְאֹרֶת דָּא אֲרִייתָא דְכַבְתָּב, וְאִתָּא עַל גַּב דְּאִינְקוּמְהָ מְאֹרֶת חֶסֶד דָּא לִילִית, שְׁבַעִין אֲנְפִין לְאֲרִייתָא, וּבְגִין דָּא מְאֹרֶת בְּהַאי אַתְר, חֵהִיא דְאַתְמַר בְּהָ (משלי ו כג) כִּי נָרַמְצָה, וְתוֹרָה אִיר עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא, וְעַלִּיהוּ אַתְמַר (בראשית א טו) אֵת הַמְּאֹרֶת הַגָּדוֹל לְמִמְשַׁלֵּת הַיּוֹם וְאֵת הַמְּאֹרֶת הַקָּטָן לְמִמְשַׁלֵּת הַלַּיְלָה.

כָּאן מְצִיָה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה, אֵת הַמְּאֹרֶת הַגָּדוֹל - סוּד הַעֲשִׂירִים, וְאֵת הַמְּאֹרֶת הַקָּטָן - סוּד הָעֶנְיִים, וְכִמּוֹ שֶׁהַלְבָנָה לֹוּהָ מִן הַשָּׁמַיִם וְאִין לָהּ אִיר אֱלָא מִמּוּהָ שֶׁהַשָּׁמַיִם נֹוֹתֶנֶת לָהּ, כִּדְ הַשְׂכִּינָה אֲוִמְרַת לֹוּ עָלֵי וְאִנִּי פֹרַע, שְׁכִדְ צְרִיד אָדָם לְהִיּוֹת מְלוּהָ לְעֵנִי, וְכִמּוֹ כִּן לֹוּיִם הַכּוֹכָבִים וְתַמְזֻלוֹת זֶה מְזֻהָ, וְהַמְּלָאכִים זֶה מְזֻהָ, וְסוּד הַדְּבַר - וּמְקַבְּלִים זֶה מְזֻהָ, כִּדְ לֹוּהָ הַשְׂכִּינָה, שֶׁהִיא הַלְבָנָה הַקְּדוּשָׁה, מִן הַקְּדוּשָׁה בְּרִידָה הוּא, וּמְקַבְּלַת מִמּוּהָ, שְׁנֵאמַר בּוֹ כִּי שָׁמַשׁ וּמְגִן יְהו"ה אֱלֹהִים, וְכִן הִיא מְקַבֵּל יְהוֹשֻׁעַ מִמּוּשָׁה, כִּמּוֹ שֶׁבְּאֲרוּחוֹ פָּנֵי מוֹשֶׁה כִּפְנֵי הַמָּוֶה וּפָנֵי יְהוֹשֻׁעַ כִּפְנֵי לְבָנָה, וְכִדְ הָיוּ כָּל הַנְּבִיאִים לְפָנֵי מוֹשֶׁה כִּמּוֹ הַלְבָנָה וְהַכּוֹכָבִים לְפָנֵי הַשָּׁמַשׁ, שְׂאִין לָהֶם אִיר אֱלָא מִן הַשָּׁמַשׁ.

כָּאן מְצִיָה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה, אֵת הַמְּאֹרֶת הַגָּדוֹל - סוּד הַעֲשִׂירִים, וְאֵת הַמְּאֹרֶת הַקָּטָן - סוּד הָעֶנְיִים, וְכִמּוֹ שֶׁהַלְבָנָה לֹוּהָ מִן הַשָּׁמַיִם וְאִין לָהּ אִיר אֱלָא מִמּוּהָ שֶׁהַשָּׁמַיִם נֹוֹתֶנֶת לָהּ, כִּדְ הַשְׂכִּינָה אֲוִמְרַת לֹוּ עָלֵי וְאִנִּי פֹרַע, שְׁכִדְ צְרִיד אָדָם לְהִיּוֹת מְלוּהָ לְעֵנִי, וְכִמּוֹ כִּן לֹוּיִם הַכּוֹכָבִים וְתַמְזֻלוֹת זֶה מְזֻהָ, וְהַמְּלָאכִים זֶה מְזֻהָ, וְסוּד הַדְּבַר - וּמְקַבְּלִים זֶה מְזֻהָ, כִּדְ לֹוּהָ הַשְׂכִּינָה, שֶׁהִיא הַלְבָנָה הַקְּדוּשָׁה, מִן הַקְּדוּשָׁה בְּרִידָה הוּא, וּמְקַבְּלַת מִמּוּהָ, שְׁנֵאמַר בּוֹ כִּי שָׁמַשׁ וּמְגִן יְהו"ה אֱלֹהִים, וְכִן הִיא מְקַבֵּל יְהוֹשֻׁעַ מִן מוֹשֶׁה, כִּמּוֹ שֶׁבְּאֲרוּחוֹ פָּנֵי מוֹשֶׁה כִּפְנֵי הַמָּוֶה וּפָנֵי יְהוֹשֻׁעַ כִּפְנֵי לְבָנָה, וְכִדְ הָיוּ כָּל הַנְּבִיאִים לְפָנֵי מוֹשֶׁה כִּמּוֹ הַלְבָנָה וְהַכּוֹכָבִים לְפָנֵי הַשָּׁמַשׁ, שְׂאִין לָהֶם אִיר אֱלָא מִן הַשָּׁמַשׁ.

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר הזהר על הפרשה
תורה א' חלק ב'
(תהלים פא): תקעו בחדש שופר בכנס ליום חגגנו:
א

כי איש הישראלי נברא, שיהיה לו ממשלה על המלאכים, וזה התכלית והסוף של ישראל, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי שבת פרק ב'): עתידין צדיקים, שיהיה מחצתן לפנים ממלאכי השרת, שנאמר: בעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל, שהמלאכים יצטרכו לשאל מישראל, בשורצו לידע מה פעל אל. וצריך כל אחד לראות, שנובא לזה התכלית, שיהיה לו ממשלה על

מלאכים, אד צריך לשמר עצמו מאד, ולראות שיהיה לו פח לעמוד בממשלה זו, שלא יקנאו בו מלאכי השרת ויפילו אותו, הם ושלום, כי המלאכים מתקנאים מאד באדם פנה, שיש לו ממשלה עליהם, כמו שפצינו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (חגיגה טו): על פמה גדולים, שבקשו מלאכי השרת לדחפו:
ב

ב

זכרונם לברכה (שבת פה): בפעולה שעלה משה למרום, אמרו מלאכי השרת: מה לילוד אשה בינינו, אמר להם: לקבל תורה בא. אמרו: אשר תנה הודף על השמים וכו'. אמר הקדוש ברוך הוא למשה: החזר להם תשובה. אמר: אני מתירא, שלא ישרפוני בהבל פיהם. אמר לו: אהו בכפא כבודי וכו', הינו שנתן לו השם יתברך עצה לאהו ולהתקשר בשרשי הנשמות, שהם בחינת כפא הכבוד, אם כל חי, כנ"ל, שעלידידיה יהיה נצול מן קנאת המלאכים כנ"ל. וזה בחינת (בראשית ב): ויבן ה' אלקים את הצלע אשר לקח מן האדם וכו'. ויבן – ראשייתבות: ותקעתיו יתד במקום נאמן (ישעיה כב); שהוא בחינת ממשלה, כמו שתרגם יונתן על זה הפסוק: ואמנינה אמרפל מהימן משמש באתר קים; הינו בחינת ממשלה הנ"ל, שיהיה לה קיום כנ"ל. וזהו בחינת הצלע, שהיא בחינת הוה, אם כל חי, בחינת כפא הכבוד, שרשי הנשמות כנ"ל, שעלידידיה יש ביה לעמד בממשלה זו כנ"ל. וזהו: אשר לקח מן האדם, הינו האדם העליון, כמו שכתוב (יחזקאל א): ועל הכפא דמות כמראה אדם וכו'. וביאה אל האדם, הינו אל האדם התחתון, שעלידידי זה יש ביה לאדם התחתון לעמד בממשלה זו כנ"ל. וזהו שאמר רב עמרם חסידא אל הפולאד (קדושין פא): אנה בשרא ואנת אש, ואנא עדיפנא מנה. בשרא ראשייתבות: ששים רבוא בכרם אחד, דהינו בחינת שרשי הנשמות, שעלידידיה יש לו ביה, שיהיה לו ממשלה על המלאכים, בחינת: אנה עדיפנא מנה, כנ"ל:

תאות אכילה, כמו שכתוב (ישעיה נו): והכלבים עוי נפש לא ידעו שבעה. שלישית – תינוק יונק משדי אמו, ואשה מספרת עם בעלה; זה בחינת משגל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (כתובות יג): ראוה מדברת וכו', וזהו: תינוק יונק משדי אמו, כי תאוה זו לפי היניקה: אם התינוק יונק מחלב אשה חצופה, אזי מתגבר בו תאוה זו, כי דם נעפר ונעשה חלב (בכורות ו); ועליכן כשהיא חצופה, אזי מויק להתינוק חלב הנעשה מעכירת דמיה, ונולד לו חמומות בלבו, שהוא התגברות תאוה זו. וכן להפך, כשיונק חלב אשה פשרה, אזי לבו חלל בקרבו, ואין לו חמומות, רק מעט המכרח למצוות הפורא יתברך שמו. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ע"ז ד): לא היה דוד ראוי לאותו מעשה, שנאמר (תהלים קט): ולבי חלל בקרבי. כי לפי חלל בקרבי – ראשי תבות חלב, הינו שעל ידי חלב פשרה לבו חלל בקרבו, ואין מתגבר בו תאוה זו, ועליכן דוד, שהיה בבחינה זו, לא היה ראוי לאותו מעשה. ולהפך, חלב אשה חצופה מוליד חמומות הרבה, בחינת: חם לפי בקרבי (תהלים לט) – ראשי תבות חלב וכנ"ל. וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שם בברכות): ועל כל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג בארי; הינו על הפסד היראה, בחינת: אריה שאג מי לא יירא (עמוס ג); כי שלש מדות הנ"ל שהם בחינת שלש משמרות, הם מפסידין בגין ירושלים, הינו שלמות היראה, התלויה בלב כנ"ל:

ה

ולתקן שלש מדות אלו הוא עלידי הדעת, שצריכין להמשיך הדעת אל חלב, בבחינת (דברים ד): וידעת היום והשבות אל לבבך, שצריך להמשיך הדעת אל חלב, ועלידידיה נתתקן שלש מדות הנ"ל. כי הדעת הוא בחינת תלת מחיו, תלת חללי דגלגלתא, והם בחינת שלש רגלים, כי כל רגל הוא בחינת התהדשות המחיו, שנמשך שכל חדש לתקן שלש מדות אלו, הינו בכל רגל משלש רגלים נתתקן מדה אחת משלש מדות הנ"ל. עליכן צריכין לזהר מאד בכבוד יום טוב, ולקבל השלש רגלים בראוי. כי עלידי מצוות השלש רגלים, עלידידי זה זוכין לתקן שלש מדות הנ"ל, כי בפסח נתתקן תאות כמזון, כמו שכתוב (שמות יב): וחי נתן את חז העם בעיני מצרים וישאלים – בעל פרחם (בכורות ט), כי הם לא רצו כלל, כי אז נתתקן תאות מזון. בשבועות נתתקן תאות משגל, בבחינת: דם נעפר ונעשה חלב. בסבות נתתקן תאות אכילה, כי סבות נקרא חג האסיף (שמות כג), שאוסף כל מיני מאכל, וזהו בחינת תקון תאות אכילה, כי אינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו וכו' (יומא עד). וזהו בחינת (במדבר טז): קרואי מועד אנשי שם. אנשי שם זה בחינת שלש מדות הנ"ל, שכל אחד ואחד נקרא בחינת שם. כמזון – כמו שכתוב (שמות כ); בכל מקום אשר אנפיר את שמי אבוא אליך וברכתיה, בחינת: ברפת ה' היא תעשיר וכו', כנ"ל. אכילה – כמו שכתוב (רות ד): וקרא שם בבית להם. משגל – בחינת (אסתר ב): כי אם הפין ביה המלך ונקראה בשם. וגם היראה שפלב היא גם כן בחינת שם, בבחינת (דברים כח): ליראה את השם הנכבד. וזהו בחינת: קרואי מועד אנשי שם, שצריכין לקרות את המועדות, דהינו השלש רגלים, לתקן את השלש מדות הנ"ל, שהם בחינת אנשי שם כנ"ל:

ו

ועלידי בגין ירושלים, דהינו תקון שלמות היראה שפלב, עלידידי זה נברא מלאך, שמשפיע נבואה לכלי הנבואה. פי הנבואה באה מבחינת פרובים, בבחינת (במדבר ז): וישמע את הקול מבין שני הפרכים; ופרובים הם אנפי זומרי (זהר בראשית דף יח), והם נשפעים מן המלאך, בבחינת (בראשית מח): המלאך הגואל אתי

ג

ולקשר עצמו לשרשי הנשמות של ישראל צריך לידע מקור כל הנשמות ומקור חיותם, מהיכן כל נשמה ונשמה מקבלת חיות, והעקר לידע כל מפרסמי הדור, כי אם אינו יכול לידע ולקשר עצמו בפרטיות עם כל נשמה ונשמה, צריך לקשר עצמו עם כל מפרסמי ומנהיגי הדור, פי הנשמות נחלקים תחתם, פי כל מפרסם ומנהיג הדור יש לו כמה נשמות פרטיות השייכים לחלקו, וכשמקשר עצמו עם המפרסמים, הוא מקשר עם כל פרטי נשמות ישראל. אך צריך לידע ולהכיר את המפרסמים, כי יש כמה מפרסמים שהם בשקר, והם רק עלידי עזות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין קה): עזות מלכותא בלא תגא:

ד

ולחכיר את המפרסמים, איזהו עלידי עזות, הוא עלידי בגין ירושלים, שהוא בחינת חלב, פי ירושלים בחינת יראה שלם (מ"ר וירא פ' נ"ו, ועי' מ"ר במדבר פ"ב ע"פ נאווה כירושלים), הינו שלמות היראה, התלויה בלב, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קדושין לב): דכר המסור ללב נאמר בו ויראת:

אך יש שלש מדות, שהם מחריבי ירושלים, דהינו חלב, הינו שפסידין היראה התלויה בלב. והשלש מדות הם: תאות מזון ותאות אכילה ותאות משגל, פי שלש מדות אלו הם בלב, ועל פן הם מפסידים היראה שפלב. כמזון שרשו בלב, בבחינת (משלי י): ברפת ה' היא תעשיר, ולא יוסף עצב עמוה; בחינת (בראשית ו): ויתעצב אל לבו; אכילה, בחינת (תהלים קד): ולחם לבב אנוש יסעד. תאות משגל גם כן בלב, פי עקר התאוה עלידי החמומות, הבא מהדם שבהלל חלב. ומחמת שהם בלב, עליכן הם מפסידין היראה שפלב שהיא בחינת ירושלים; וזה פרוש (בכורות ג): שלש משמרות הוי תליה וכו'. לילה זה בחינת חשך, הינו מניעות, והם בחינת שלש משמרות, הינו בחינת שלש מדות הנ"ל. וזהו: משמרה ראשונה – המור נוער, בחינת תאות מזון, בחינת (בראשית מט): יששכר חמר גרם; ותרגומו: עתיר בגכסין. שניה – בלבים צועקים. זה בחינת

מכל רע וברך את הנערים; שהם אנפי זוטרי, בהינת פרוכים. וזה המלאך שרשו מיראה, כי זה אותיות מלאך – ראשיתבות פי אין מחסור ליראיו (תהלים לד), ואזי נמשכת נבואה, ואפילו קטנים יכולין להתנבאות, בבחינת (יואל ג): ונבאו בניכם ובנותיכם:

ז

אך צריך לזהר מאד מהתמנות, כי זה הזוכה ליראה יש לו השתוקקות להתמנות, כי מי שיש בו וראת שמים דבריו נשמעין (ברכות ו), ומחמת שדבריו נשמעין, הוא משתוקק להתמנות, אבל צריך לשמר עצמו מאד מהתמנות, כי ההתמנות מפסיד השפעת הנבואה, בהינת המלאך הנ"ל, הנעשה עלידי היראה. וזה שאמר יהושע למשה, כשאמר לו: אלמד ומידד מתנבאים במהנה (כמדבר יא) – אדוני משה בלאם. פרש רש"י (והוא בסנהדרין יז): הפל עליהם צרכי צבור והם פלים וכו', כי צרכי צבור, הינו התמנות, מכלה ומפסיד הנבואה כנ"ל, כי נעשה מאותיות מלאך בלאם:

ח

ועלידי השפעת הנבואה, אף על פי שאין מי שיתנבא, רק שיש בהינת השפעת הנבואה בעולם, עלידייה נגאלת ונפדית התפלה, כי התפלה היא גבוה מאד, ובני אדם מזולזין בה. וכשעומדים להתפלל, הפצים לפטר התפלה מעליהם, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ו): פרם זלת לבני אדם – אלו דברים העומדין ברומו של עולם, ובני אדם מזולזין בהם וכו'; ועלידי הנבואה נגאלת התפלה מן הגלות, בבחינת (בראשית כ): כי נביא הוא ויתפלל בעדך. שעלידי נבואה התפלה בשלמות, כי התפלה היא בהינת (ישעיה נז): בורא ניב שפתים, בהינת נבואה:

ט

וכשנגאלת ונפדית התפלה, אזי נופל כל הדאקטירי, כי אין צריכין לרפואות, כי כל הרפואות הם עלידי עשבים, וכל עשב ועשב מקבל כח מוכב ומזל המיוחד לו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מ"ר בראשית פ' י): אין לך כל עשב ועשב שאין לו כוכב ומזל, שמכה אותו ואומר לו: גדל. וכל כוכב ומזל מקבל כח מוכבים שלמעלה ממנו, והעליון – מהעליון ממנו, עד שמקבלים כח מהשרים העליונים, כמו שאמרו (בתק"ו תקון מ"ד, דף פב): כל כוכבא לזין דא מן דא, סהרא לזי מן שמשא וכו', כי גבה מעל גבה וכו' (קהלת ה'), והם פלם בהינת לזנים זה מזה וזה מזה, עד שמקבלים ולזין מהשרים העליונים, והשרים מקבלים מהעליונים מהם, גבוה מעל גבוה, עד שכלם מקבלים משרש הכל, שהוא דבר ה', כמו שכתוב (תהלים לג): בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. ועל-כן פשוטין לתפלה, אין צריכין לרפואת העשבים, כי התפלה היא בהינת דבר ה', שהוא שרש הכל. וזה בהינת נביא, ראשי תבות: בדבר ה' שמים נעשו; כי האלף הוא רקיע, המכדיל בין מים למים (תקון ה' ותקון מ'*).

פי עלידי נבואה זוכין לתפלה, שהיא בהינת דבר ה' כנ"ל. וזה בהינת (תהלים קז): ישלח דברו וירפאם ומלט משהיתותם. ישלח דברו וירפאם, הינו שמקבלין כל הרפואות רק עלידי דבר ה', דהינו תפלה. אזי ומלט משהיתותם, הינו עשבים, בבחינת (מנחות עא): הקוצר לשחת, כי אין צריכין לרפואת העשבים כנ"ל:

וזהו בהינת: ועבדתם את ה' אלתיכם, וברך את להמך ואת מימך, והסירתי מחלה מקרבך (שמות כג). ועבדתם את ה' – עבודה זו תפלה (כבא קמא צב). אזי: וברך את להמך ואת מימך והסירתי מחלה וכו', הינו שיהיה לך רפואה עלידי להם ומים, עלידי שיתברכו מן שרש הכל, דהינו דבר ה', בהינת תפלה, ויהיה ללהם ומים כח

לרפואת כמו עשבים. כי התחלקות הכחות, שזה העשב יש לו כח לרפואת חולאת פלוני וזה חולאת פלוני, וכיוצא בזה – כל חלוקי כחותם הוא רק למטה, אבל למעלה בשרש הכל, דהינו דבר ה', הכל אחד, ואין חלוק בין להם ומים ובין עשבים, וכשאוהזין בהשרש, דהינו דבר ה', בהינת תפלה, יכולין להמשיך כחות הרפואה לתוך להם ומים, ויהיה לו רפואה עלידי להם ומים, בהינת: וברך את להמך וכו' והסירתי מחלה וכו' כנ"ל:

י

אך יש שלש עבודות שהם מפסדין עבודות התפלה, והם שלש מדות, הינו: א. אל תהי כו לכל אדם (אבות פ"ד) – שלא לבזות שום אדם; ב. עבודה זרה – ואפילו קלוקל האמונה, שאין האמונה בשלמות הוא גם כן בהינת עבודה זרה; ג. שמירת הברית – הינו מי שאין שומר הברית כראוי, כי כל שלש מדות אלו הם בהינת עבודות דמטרא אחרא, ומפסדין עבודת התפלה. בזוי אנשים הוא בהינת עבודה, כמו שמצינו באחי יוסף, על שבוז אותו ולא האמינו שהוא יהיה מלך, עלידייה נפלו לבחינת עבודת, ואמרו לו: הננו לך לעבדים (בראשית נ). עבודה זרה – כמו שכתוב (שמות כ): אנכי ה' אלתיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים, כי ארץ מצרים מלאה גלולים ועבודה זרה, ועל כן נקראים בית עבדים, בהינת עבודת הנ"ל. שמירת הברית – מי שפוגם בו הוא גם כן בבחינת עבודה, בבחינת חם, שנאמר בו (בראשית ט): ארוך כנען, עבד עבדים יהיה לאחיו. וצריך לצאת משלש עבודות אלו, דהינו משלש מדות הנ"ל, ואז זוכין לעבודת התפלה, ואז יכולין להתרפאות בכל דבר שבועולם, אפילו בלהם ומים, כנ"ל. וזה פרוש (פסחים כה): בכל מתרפאין, הינו בכל דבר שבועולם יכולין להתרפאות, ובתנאי – הוין מעבודה זרה ונלווי עריות ושפיכות דמים, דהינו שלש מדות הנ"ל, שהם בהינת שלש עבודות כנ"ל, הינו כשיוצא משלש מדות אלו, אזי: בכל מתרפאין – אפילו בלהם ומים כנ"ל. כי כשהוא הוין משלש עבודות הנ"ל, ואז זוכה לעבודת התפלה, אזי יכול להתרפאות בכל דבר שבועולם כנ"ל:

יא

ידע, שיש חלוק בין החולאת. כי יש חולאת שהוא בהינת צומח, כמו שזרעין גרעין בארץ והוא נרקב, ויוצא ממנו שמנונית ונגעשין גידין, ונתוספין אלו על אלו, עד שנעשה השרש, וממנו יוצא כמו ענפים, ומאלו ענפים עוד ענפים אחרים, עד שצומח הפרי. כמזכר יש חולאת שגדל באדם כמה שנים. ויש חולאת שהוא באדם בתולדה מאביו ואמו, ואינו נתגלה אלא לעת זקנותו, ובשעת צמיחת גודל החולאת, אזי החולאת נסתר ונגעלם מעין כל חי, ואין שום אדם יודע ממנו, רק שיש מחושים שנוגדים באדם אז, בעת גדול החולאת, שהם סימנים על החולאת. וכן ברפואת העשבים יש גם כן חלוקים; שיש חולאת, שיוכל להתרפאות עלידי עשב אחד, ויש חולאת גדול מזה, שצריכין לרפואתו מרפבים, להרפוב כמה עשבים לרפואה, ויש שצריכין רפואות מפרחקים לרפואתו, ויש חולאת שאין מועיל לו שום רפואה, כי כח החולאת גדול מכה העשבים, ובתחלת צמיחת החולאת, קדם שנגמח ונתגלה, היו יכולין לרפואת אותו בקל, רק שאז היה נעלם ונסתר מעיני כל, ואין יודע ממנו רק השם יתברך לבד. אבל כשאוהזין בבחינת דבר ה', בהינת תפלה כנ"ל, שאין מקבלין הרפואה מכל הדברים שבועולם אפילו מלהם ומים, בבחינת: בכל מתרפאין כנ"ל, אזי יכולין להתרפאות אפילו בעת צמיחת החולאת, בעת שהוא נסתר מעין האדם, מאחר שאין צריך לרפואת כלל, רק רפואתו עלידי להם ומים כנ"ל. על-כן גם אז, הינו

וזה בחינת נשיאות חן, בבחינת: ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראייה (אסתר ב) - שכל אחד ואחד נדמה לו כאמתו (מגילה יג). פי זה הפעל תפלה הוא בבחינת דבר ה', שהוא השרש העליון, שכל הכחות וכל צבא השמים כלם מקבלים ממנו, ועל כן כל צבא השמים וכל השרים העליונים, כל אחד ואחד נדמה לו כאמתו, הינו שהוא נושא חן בעיניהם, וכל אחד ואחד נדמה לו שהוא עוסק עמו לכד, בי כלם מקבלים ממנו:

ואזי יכול להפיר המפרסמים שהם עלידי עזות, פי עזותם נופל לפניו. פי בשזוכה לתפלה שהוא בחינת דבר ה', שהוא השרש העליון, שכל השרים העליונים וכל צבא השמים כלם מקבלים בהם ממנו, אזי הם כלם בחינת לווין אצלו, בבחינת: כל פוכביא לווין דא מן דא וכו'. נמצא שכלם הם בחינות לווים עד השרש העליון, שהוא דבר ה', שהוא בחינת הפעלת תפלה, שהוא המלוכה הגדול, שכל צבא השמים וכל הכחות כלם הם בחינת לווין ממנו, בבחינת (נחמיה ט): וצבא השמים לה משתחיים - שכל צבא השמים הם משתחיים ונכנעים לשרשם שהוא בחינת דבר ה', בחינת הפעל תפלה כנ"ל. וזה: וצבא השמים לה משתחיים - ראשי תבות מלוכה, פי כלם הם בחינת לווין זה מזה וזה מזה, עד המלוכה הגדול, שהוא בחינת הפעל תפלה, שהוא המלוכה הגדול, פי הוא בבחינת השרש העליון, שהוא דבר ה' כנ"ל. ועל כן יכול להפיר בהמפרסמים שהם רק עלידי עזות, פי אין אדם מעז פניו בפני בעליהו (כ"מ ג), ועל כן עזותם נופל לפני הפעל תפלה, שהוא המלוכה הגדול כנ"ל, פי כלם הם בחינת לווין ממנו כנ"ל. וזה בחינת (שמות לג): פי מצאת חן בעיני ואדעך בשם - שעל ידי בחינת נשיאות חן, שהוא בחינת: וצבא השמים לה משתחיים, שכלם מקבלים ולווים ממנו, שעל ידי זה נושא חן בעיניהם, בבחינת: כל אחד ואחד נדמה לו כאמתו כנ"ל, עלידי זה: ואדעך בשם - שתוכל לדעת ולהפיר כל המפרסמים בעלי השם, פי מי שהוא מפרסם ויש לו שם עלידי עזות, הוא נופל לפניו כנ"ל. גם ואדעך בשם זה בחינת הנפשות, בחינת (בראשית כ): נפש חיה הוא שמו; פי עלידי המפרסמים הוא מקשר עם כל הנפשות כנ"ל, שזה בחינת: מאחז פני כפא, דהינו התקשרות לשרשי הנפשות, שהם בחינת כפא הכבוד כנ"ל:

ואזי יכולין לעשות ראש השנה. פי בשאדם יושב לדבר בחברו, זה בחינת ראש השנה, שהוא יומא דדינא, שהוא יושב ודן את חברו. וצריך לזהר מזה מאד, ולהסתפל על עצמו היטב אם הוא ראוי לזה לשפט את חברו, פי המושפט לאלקים הוא, פי רק הוא יתברך לבדו ראוי לשפט את האדם, כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ב): אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו; ומי הוא שיכול לידע ולהגיע למקום חברו, פי אם השם יתברך, שהוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו (כ"ר יוצא פ' סה, הוכא כפירש"י פרשת כי תשא), וכל אחד ואחד יש לו מקום אצלו יתברך, ועל כן הוא לבדו יתברך יכול לדון את האדם, פי הוא יתברך בעל הרחמים, ובודאי הוא מקים פנו; הוי דן את כל האדם לקח זכות (אבות פ"א). ואנו רואין רחמנותו במה שקבע לנו ראש השנה, שהוא יום הדין, בראש חדש, פי זה הוא חסד גדול, פי איך היינו קרימין פנינו לבקש פפרה מאתו יתברך, על-כן עשה עמנו חסד וקבע יום הדין ראש השנה בראש חדש, שאז כביכול הוא יתברך בעצמו מבקש פפרה, בבחינת: הביאו עלי פפרה, הנאמר בראש חדש (כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה שבעות ט), ועל כן אין לנו בוששה ביום הדין לבקש פפרה, מאחר שהוא יתברך בעצמו מבקש אז פפרה, כנ"ל. גם עלידי שהשם יתברך בעצמו כביכול בא לידי זה שיצטרך לומר:

בעת שעדין לא נתגלה החולאת, יוכל גם כן להתרפאות עלידי להם ומים שאוכל אז. וזהו בחינת (שמות טו): כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך פי אני ה' רפאך. והקשו כל המפרשים: אם לא ישים, מה צריך לרפואה, אכל לפי הנ"ל מישיב היטב. פרוש: כל המחלה וכו' לא אשים עליך, הינו שלא יביא אותך לידי מחלה כלל, פי רפא אותך מקדם בעת צמיחת המחלה. וזה: פי אני ה' רפאך - אני ה' דיקא. הינו בעת צמיחת המחלה, שאז אין יודע ממנו, רק אני ה', אז ארפא אותך עלידי בחינת דבר ה', בחינת תפלה, ולא יבוא לידי מחלה כלל, פי יתרפא מקדם בעת צמיחתו כנ"ל. וכל זה תלוי בתקון התפלה כנ"ל, ותקון התפלה הוא עלידי שיצאין משלש עבודות הנ"ל: וזהו בחינת: ויאמר אם שמוע וכו' והישר בעיניו תעשה, והאונת למצותי, ושמרת כל תקוי (שם) - זה בחינת תקון השלש עבודות הנ"ל. והישר בעיניו תעשה - זה הפך בזוי אנשים, פי בשמכזה אנשים נאמר (ויוב לג): ישר על אנשים ויאמר הטאתי וישר העויתי וכו', כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה (יומא פו). והאונת למצותי - זה בחינת תקון הפרית, בבחינת (בראשית כא) וימל אברהם את יצחק בנו כן שמונת ימים כאשר צוה אתו אלקים. ושמרת כל תקוי - זה בחינת תקון אמונה, הפך עבודה זרה פגם אמונה, שנאמר עליהם (ירמיה י): חקות העמים הכל הוא, ואזי: כל המחלה אשר שמתי וכו' פי אני ה' רפאך; פי אזי התפלה בשלמות, ויכול להתרפאות עלידי דבר ה' בכל הדברים שבעולם, * אפלו קדם שנתגלה החולאת כנ"ל, בבחינת: בכל מתרפאין וכו' כנ"ל:

וזה שאמר חזקיה: והשוב בעיניך עשיתי (ישעיה לח), ואמר רבותינו זכרונם לברכה (ברכות י), שסמך גאלה לתפלה ונגז ספר הרפואות. והכל אחד, פי על ידי שסמך גאלה לתפלה, הינו שנאל את התפלה מן הגלות כנ"ל, עלידי זה נגז ספר הרפואות. פי בשננאלת התפלה, אז נופלים כל הרפואות כנ"ל, פי נתרפאין עלידי דבר ה' כנ"ל. ואזי כל הדאקטורים מתבישין ברפואות שלהם, פי אזי אין פה לשום רפואה, פי כל העשבים הוורים פהם לתוך התפלה, שהוא בחינת דבר ה', שהוא שרשם העליון כנ"ל. פי כן חובת כל העשבים וכל שיח השדה, כשאדם עומד להתפלל, שאזי הוא בבחינת דבר ה', שהוא שרשם העליון, אזי הם מחזירין בהם לתוך התפלה, שהוא שרשם העליון. וכשאדם מתפלל על איזה חולאת, אזי אותן העשבים, שיש להם פה לרפואות אותו החולאת, הם מחזירים להחזיר בהם לתוך התפלה, שהיא שרשם, בחינת דבר ה' כנ"ל. וזה בחינת (בראשית כד): ויצא יצחק לשוח בשדה - שתפלתו היתה עם שיח השדה, שכל שיח השדה חזרו בהם ונתנו אותם בתוך תפלתו, שהיא שרשם כנ"ל:

וזה בחינת התנוצצות משיח. פי כל הדברים נחלקים זה מזה במראה טעם וריח. בשביל זה הדבר המגדל כל הצמחים נקרא בשם מטר, ראשי תבות: מראה, טעם, ריח. ועקר הוא הריח, פי אין הנשמה נחנית אלא מהריח, כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה (ברכות מג): איזהו דבר שהנשמה נחנית ממנו ולא הגוף, הוי אומר זה הריח. ועקר התפלה היא מהנשמה, בבחינת (תהלים קג): כל הנשמה תהלה יה. ומשיח מקבל כל התפלות, פי משיח הוא בחינת הטם, בבחינת (איכה ד): ריח אפינו משיח ה'; שמקבל כל הריחות, שהם בחינת התפלות, פי ניחת התפלה שהיא מהנשמה, היא מהריח כנ"ל. וזה בחינת (ישעיה מד): ותהלתי אהטם לה; בחינת הטם כנ"ל. ובשביל זה נקרא משיח, פי הוא יונק ומקבל משיח השדה, דהינו כל הריחות שבאים בתוך התפלה שהיא בחינת הטם, בחינת: ותהלתי אהטם וכו'; ומשיח מקבל אותם בבחינת: ריח אפינו משיח ה' כנ"ל:

הביאו עלי פפרה; הינו שעשה דבר שהצרך להתהרט עליו ולומר: הביאו עלי וכו', עליזן אין לנו בוששה לבוא לפניו בהטאינו לבקש עליהם פפרה ולהתהרט עליהם, פי גם הוא יתברך עשה דבר שהצרך להתהרט עליו כנ"ל. נמצא, שאנו רואין גדל רחמנות שלו, על-פני הוא לבדו יתברך ראו' לדון את העולם, פי הוא יתברך יודע מקום כל אחד ואחד, פי כל המקומות הם אצלו יתברך, פי הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו כנ"ל. פי אף על פי שאנו מוצאים מקומות שהיה בהם השראת השכינה, כגון בבית המקדש, אין הפונה, הם ושלום, שנתצמצם שם אלקותו יתברך, הם ושלום, כמו שאמר שלמה (מלכים-א ח): הנה השמים ושמי השמים לא יכללוך, אף פי הבית הזה וכו'; רק מחמת שהיה שם דברים נאים, פי בבית המקדש היה ציורא דעבדא דבראשית וציורא דגן עדן (עיי' בהקדמת התיקונים), עליזן המשיך לשם קדשתו יתברך, אכל הוא יתברך אין העולם מקומו, רק הוא מקומו של עולם, ועל פן הוא יתברך יכול לעשות ראש השנה, שהוא יום הדין, פי הוא מקום: אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, פי הוא מקומו של עולם כנ"ל. וזה בחינת (תהלים צג): לביתך נאות קדש, ה' לארץ ימים; הינו שהשם יתברך המשיך רק קדשתו לבית המקדש מחמת שהיו שם דברים נאים, אכל הוא יתברך בעצמו אין העולם מקומו, רק הוא מקומו של עולם, ועל פן: ה' לארץ ימים, הינו שהוא יתברך יכול לעשות ראש השנה, שהוא יומא אריכתא כנ"ל (ע' ביצה ד' ודף ו' ובש"ע או"ח סי' שצ"ג). ומי שאוהו בבחינת פסא הכבוד, בבחינת שרשי הנשמות, הוא גם פן בחינת מקומו של עולם, בבחינת (שמואל-א ב): וקסא כבוד ינהלים, פי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל, דהינו עלידי בחינת פסא הכבוד, שרשי הנשמות, עלידייהו הוא מקומו של עולם, בחינת:

וישת עליהם תבל; ועל פן הוא יכול לעשות ראש השנה כנ"ל: וזה פרוש: תקעו כהדש שופר. תקעו - זה בחינת הממשלה כנ"ל, בחינת: ותקעתי יתגד במקום נאמן כנ"ל. כהדש זה בחינת התחדשות המחין שבשש"ש ורגלים, בבחינת (תהלים קד): עשה ירח למועדים - שכל המועדים והרגלים הם עלידי הדין הירח. שופר זה בחינת תלב, שגזון משופרא דשופרא (זהר פנחס דף רטז רכא ועיי' תיקונים תקון כא מט). גם שופר הוא בחינת יראה, בבחינת (עמוס ג): היתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו. גם שופר הוא בחינת נבואה, בבחינת (ישעיה נח): הרים בשופר קולך. גם שופר הוא בחינת תפלה, בבחינת (תהלים קיח): מן המצר קראתי יה וכו', וזה בחינת מצר השופר ומרחב השופר. גם הוא בחינת שיח השדה, שחזרין פתם לתודת התפלה, בבחינת: ויצא יצחק לשוח בשדה כנ"ל, וזה בחינת שופר, בבחינת (יהושע ו): במשוד בקרן היוכל - ראשי תבות: ויצא יצחק לשוח בשדה, כנ"ל. ועלידי כל הבחינות אלו - בפסא ליום הגנה; הינו ראש השנה, פי עלידייהו יכולין לעשות ראש השנה כנ"ל:

בענין הנבואה כנ"ל יש קשיא, פי המלאך המופיע הנבואה, דהינו בחינת המלאך הגואל וכו', כנ"ל, הוא למטה מבחינת מקום הנבואה, פי המלאך כנ"ל הוא בחינת השכינה, כמובא, והיא בבחינת למטה מצד זהו, שמישם הנבואה. אך יש בזה דברים כגו, דהינו בשחיה עולה למעלה מהם, אזי היא דיקא משפיע נבואה, ואין לנו עתה עסק בזה:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הוזהר על פי ההקדמות בליקושי מוהר"ן

כסא הכבוד. והוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה, שעולים ושבים לשורשם הראשון, שאז נכיר מעלתם האמתית ושכל נפילתם הוא כשאין אוהזים בכסא הכבוד, שאז יש מקום כביכול למלאכים לקטרג ולהפילם, אך באמת אין משפט אמת בזה הקטרוג, כי המלאכים כאמור הסכימו שמאחר ונתנה התורה לבעלי יצר כשם שענה להם משה, אם כן בזמן שהם אוהזים רק במקום היצר ואין יודעים לאהזו בכסא הכבוד כמושה ומקומם מקום היצר, מובנת סכנת הנפילה ואין כל מקום לקטרג, בחינת על תדון אדם עד שתגיע למקומו, שזו הטענה נאמר גם כלפי המלאכים שאין להם לדון ולקטרג על ישראל כי אין במקום עולם העשיה מקום היצר שכאשר כן ירדו המלאכים גם הם נפלו כידוע, וכן גם מקומם האמיתי של ישראל למעלה בכסא הכבוד אין המלאכים יכולים להגיע לשם, ואם זוכים לעלות ישראל למקומם האמתי בזכות הצדיק שזכה לכל העבודות הקדושות המובאות בתורה הנ"ל עד שזכה לדבר ה', שכל המתקשר אליו יכול לאהזו גם הוא בבחינתו בכסא הכבוד, שאז אין יכולים לחטוא כלל, שעל ידי זה מבטל הקטרוג, כי אז ניכר מדוע נפל כי לא היה על מקומו האמתי, וכן אין יכולים המלאכים להעזו פנים כנגדו לקטרג עליו בעת שאוהזו בשורש נשמתו בזכות הצדיק. והבן היטב. ועליהו אומר ויאמר אלקיים יהי מארת ברקיע השמים - ועל שתי גווני אש אלו נאמר, ויאמר אלוקים יהי מארת ברקיע השמים, שהם המאור הגדול והמאור הקטן, השמש והירח, שאלו המאורות הם כנגד התורות הנ"ל ועתה מכאן

בראשית, תמן תרי"י תמן א"ש - מגלה רשב"י כי המילה בראשית נבנית מצירוף ב' מילים אשר בתוכה, כי בראשית שהוא הראש והתחלה, שם נמצאת התכלית של הבריאה שהיא התורה הקדושה, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. והתורה נקראת אש כמו שכתוב מימינו אש דת למו, ונקראת אור, כמו שפירשו חז"ל, ליהודים הייתה אורה זו תורה, וירא את האור כי טוב, אין טוב אלא תורה, וזהו צירוף אותיות בראשית תרי אש, שתי גוונים של אש, תורה שבכתב ושבעל פה כמו שיבואר לקמן בזהר. וכן עיין בתורה הנ"ל בתחילתה שמדבר מקבלת התורה של משה, כאשר עלה למרום לקבל תורה שבכתב וביטל קטרוג המלאכים על ידי האחיזה בכסא הכבוד, כי הוא בחינת התפילה שהיא דבר השם, שורש הכל שעל ידי זה אין המלאכים יכולים לקטרג, אלא אדרבא אינם יכולים להעזו פנים בפני בעל חובם. ועיין שם עוד בדברי רבי עמרם חסדא שאמר אנא בשרא שהוא אותיות שישים רבוא בכרם אחד, בחינת אם כל חי שורש נשמות ישראל והמלאך אש ואנא עדיפנה מנך כי בשרא גם אותיות אש רב, ונרמזו בצירוף בראשית אש רבתי, דהיינו אש גדולה שהוא המאור הגדול בחינת שמש, על ידי כח התפילה, דבר ה' וכן על ידי האחיזה בכסא הכבוד, דהיינו שמעלה הכבוד כראוי לקב"ה על ידי שלמות התפילה.

והנה משה וכל צדיקי הדור שהם בחינת משה, על ידי שאוהזים בכסא הכבוד, אם כל חי על ידי זה יכולים לעשות ראש השנה, כי כסא הכבוד אשר קדם לעולם אשר שורש נשמות ישראל, הוא בחינת מקומו של עולם, שעל ידי שהצדיקים יודעים מקומם האמיתי של ישראל בשורשם ואיך רהוקים הם ממקום זה כאשר נמצאים בזה העולם השפל, על ידי זה יכולים לדון לכף זכות כל אחד מישראל ולהמשיך עליו רחמים בראש השנה שאז הלבנה מתכסה, דהיינו נעשית בחינת כסא הכבוד, שישאל המשולים ללבנה עולים לבחינת

מארת בתיב חסר - כתוב בתורה מאורות בתיב חסר אות ו'.

ו' דא אוייתא דבכתב - ו' היא התורה שבכתב אשר על הלוחות, שאורכן ו' ורוחבן ו' ואות ו' הוא בחינת משפיע בחינת זכר בחינת יעקב המשפיע לרחל, אשר כלול בו גם היסוד בחינת יוסף כי נחשבים כהדא כידוע.

מאי מארת דא אורייתא דבעל פה – ולפי הנאמר כי כל אחד מסוגי האש הוא אור. והם המאורות אם כן מה היא מארת החסר ו' היא התורה שבעל פה הנובעת מתוך התורה שבכתב ומקבלת ממנה, ואם אין אדם לומד בתורה שבעל פה בידיעה וחיבור לשורשה המשפיעה לה שהיא התורה שבכתב אזי אור התורה שבעל פה חסר. כי צריך לדעת שבאמת כל דברי חז"ל הם בחינת תורה משמים כתורת משה כי משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע עד דורנו אנו.

ואף על גב דאוקמיה מארת חסר דא לילית – ואף על גב שהעמידו וברשו את המילה מארת חסר באופן אחר כי זו היא לילית, אבל באמת גימטריא שלה עולה תלמוד (כמובא במקום אחר בליקוטי מוהר"ן) שהיא התורה שבעל פה, כי יש לה אחיזה בעת שלא לומד כראוי ר"ל. וממנה נפילתו כי אשת המלאך הקטרנג. ויש לומר על פי התורה הנ"ל שלימוד התורה כראוי הוא על ידי שזוכה לתפילה שהיא בחינת דבר ה', שמתפלל שיוכה להבין התורה ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים. כי מאמין שהצלחתו האמתית בתורה היא אך ורק כפי"ד על ידי התפילה כראוי. וכן שלומד לשמה למען כבודו יתברך שרצונו וכבודו שנלמד תורתו ונקיים מצוותיו. כדי שנמליך אותו באחדות העם כולו שהוא בחינת התגלות כסא הכבוד שורש נשמות ישראל העושים רצונו. מה שאין כן כאשר לומד לכבוד עצמו, ולקנטר ולפגוע בחברו הרי שמפריד עצמו מאחדות שורש הנשמות שהיא שורש התורה כי התורה נתנה על ידי שמישה אחו בכסא הכבוד ואחדות נשמות ישראל, כי היא התכלית של התורה שישאל יזכו בעולם הזה לבטל הקטרנג על ידי קיום התורה ועליית התפילה עד שיוזכו בגלוי בעולם הזה לאחוז בכסא הכבוד, שדייקא במקומם השפל בעולם הזה יזכו לגילוי מעלתם האמתית להיות עם אחד מאוחד המעלה כבוד ה' כראוי.

שבועין אנפין לאורייתא – שבועים פנים לתורה ואלו ואלו דברי אלוקים חיים, כי באמת הלומד התלמוד ללא אמונה בתורה שבכתב אשר הוא מכתב מאלוקים, אזי הלוי יונקת ממנו והוא נמצא ח"ו בחשכות המאורות. בבחינת קללה בחינת מארת בבית רשע ר"ל. כי יש לו לדעת כי לית מילתא דלא רמיזה באורייתא דבכתב ויש למצוא אלו הרמזים הפוך בה והפוך בה דכלא בה. כי התורה היא שורש כל המציאות בחינת השמש הממשיכה חיים לכל הבריאה. לכן ראוי בעת שלומד הגמרא לפתוח כל המקורות בתורה שבכתב לקשר אש לאש. וכן להתקשר לתנאים הקדושים שהם בחינת משה ולכוון לאחוז בשורש נשמות ישראל ולהתפלל כנ"ל ללמוד לשמה וכל זה כדי שלא תהיה אחיזה לאשת המקטרנג.

ובגין דא מארת פהאי אתר – ומפני אותה יניקה של ל"י כשאין לומד כראוי אזי אותו אתר שהיא התורה שבעל פה בבחינת מארת כנ"ל ח"ו ר"ל. כי הצדיק שהוא בחינת מקומו של עולם יכול לדון לכף זכות זה האתר והמקום מה שאותו אחד לומד בבחינת מארת ר"ל.

היא דאתמר פה פי נר מצודה – אותה אחת אשר נאמר בה פי נר מצודה שהיא התורה שבכתב שבה כתובות המצוות. והיא בחינת אור הנר המאיר בחושך שהוא בחינת תלמוד בבלי שנאמר בו במחשכים הושבני. והוא מעט אור הנר הדוחה הרבה מן החושך.

ותורה אור עמודא דאמצעייתא – ותורה אור, שהוא המשך פסוק משלי, נאמר על התורה שבעל פה שהוא עמוד האמצעי שהוא גם בחינת ואו, שיש בו ששה סדרי משנה וכן הכרעת ההלכה שהוא קו האמצע המכריע בין ימין ושמאל. שיכול להוציא מן התורה שבכתב ובעל פה פסק ברור.

ועליהו אתמר את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה – ועל אלו התורות נאמר את המאור הגדול לממשלת היום, זו תורה שבכתב, בחינת שמש ואת המאור הקטן לממשלת הלילה, זו תורה שבעל פה, והיא בחינת הירח המקבל מהשמש כנ"ל וכמובא שכך ידע משה מתי יום ומתי לילה בזמן שעלה להר סיני, לפי התורות שה' יתברך למדו.

הבא פקודא למעבד צדקה – ובעת שהתורה שבעל פה נחסר אורה,

כאן במקום ובעת זו מצווה לעשות עם התורה שבעל פה צדקה, כי כפי שבארנו כי התורה שבעל פה שהיא עמוד האמצעי בחינת ו' שהם שישה סדרי משנה שבהם מובאות ההלכות שסדר רבי, לכן באה הגמרא לכאר המשניות ומקור הפסוקים שמהם למדו חז"ל כל אחד כפי שקיבל מרבו ורבו מרבו עד משה. ואזי הוא בבחינת שמש צדקה ומרפא בכנפיה לרפא המשניות על ידי המאור הגדול.

את המאור הגדול רוא דעתירין, ואת המאור הקטן רוא למסבנין – וזהו פירוש הפסוק על פי דברי רשב"י, את המאור הגדול זהו סוד העשירים הם תיבות ואותיות התורה שבכתב שהיא בחינת שמש המשפיע שפע רב כעשירים בעלי ממוץ רב. ולעומתה ואת המאור הקטן הוא סוד העניים שהם השישה סדרי משנה המקבלים אורם מתורה שבכתב. ואולי על זה נאמר דברי תורה עשירים במקום אחד היא תורה שבכתב ועניים במקום אחר היא התורה שבעל פה. ועוד יש לדקדק בדבריהם כי עשירים גם דברי המשנה כשהם במקום אחד מאוחדים עם התורה שבכתב המשפיעה להם עשירות ומאידך עניים במקום אחר בחינת א-ל אחר עבודה זרה של הלומד בלא אמונה כי התורה היא מן השמים. כאשר לומד לקטנר שהוא הפך לימוד האוהו בבחינת אם כל חי.

ובמה דסיחרא לורה מן שמשא, ולא אית לה נהורא אלא ממה דיהיב לה שמשא, הכי שכינתא אמרת לוי עלי ואני פורע – וכמו שהלבנה לורה מן השמש את אורה ואין לה אור אלא ממה שנותנת לה השמש כך השכינה בחינת אם כל חי, כנסת ישראל, בחינת תורה שבכתב שניתן לישראל מפי הגבורה בעת ששכנה עליהם בהר סיני בעת שהיו מאוחדים כאיש אחד בלב אחד בחינת כסא הכבוד התגלות שורש ואחדות נשמות ישראל, אזי זאת השכינה גם עתה אומרת לכל אחד מישראל לוי עלי ואני פורע, כי הקב"ה מלווה הלוואת חן בחסד וברחמים למי שלוו למען כבודו לכבוד שבת קודש, כי באמת כשאנו מקבלים ממנו השפע למען כבודו נמצא שאנו פורעים מיד החוב בזה (עיין ליקוטי הלכות על התורה הנ"ל באריכות) כי השכינה מזכרת לכל אחד מישראל בעת שלומד תורה שבעל פה למען קיום המצוות שילווח כוחו משורשו, בחינת כסא הכבוד, על ידי שיתקשר לצדיק שהוא בחינת משה האוהו בכסא הכבוד שזה הצדיק הוא בעצמו בחינת משה, בחינת פני משה כפני חמוה כמובא לקמן. שעל ידו יש לנו כוח לפרוע ההלוואה. דהיינו לעבוד את ה' כראוי למען כבודו ולא לבנות אף יהודי ולקנטר בחינת על תהי בז לכל אדם, כי הצדיק דן אותנו לכף זכות וכן עיזר לנו לא לדון אף אחד מישראל אשר נפל בגלל קטרנג המלאכים אלא להפך, לעורר עליו רחמים על ידי התפילה שגם הוא יזכה להגיע למקומו האמתי שבכסא הכבוד.

דחכי צריף בר נש למיהו מלוח למסבנא – שהרי כך צריך אדם ללמוד מהנהגת השם עלינו, מה הוא רחום אף אתה רחום וצריך אדם להיות מלווה לעניים באופן שיעזור להם לפרוע החוב ברחמים לבלתי להיות נושה להם וכן להלוות דעת לעני מן הדעת שידע גודל מעלתו ותכליתו להיות מעל המלאכים, ועוד שצריך כנ"ל בעת לימודו שיהיה משלים הסרון המשנה לקשרה בלימוד הגמרא לתורה שבכתב שהוא גם בחינת צדקה. וכזה נחשב שעזר לתורה שבעל פה לפרוע חובה וחסרונה על ידי התורה שבכתב שבעצמה כביכול פורעת חוב הלווה. ועוד יש לומר כי התורה המנהגת העולם ומשפיעה למלאכים ולעשבים ולרפואה, כל כוחה מהבעל תפילה העושה צדקה בתפילתו לכל הבריאה כי הוא המלווה הגדול. ובעת שאנו גם מתפללים בידיעה כי הכל נמשך מהשם ומשבחים אותו כי הוא מקור השפע אזי נחשב לנו כפריעת החוב. וזהו ולוי עלי כלומר דעו על ידי התפילה, כי עליי על יוד שהוא עולם האצילות העולה על כל העולמות שלשם עולים בתפילת העמידה משם הלוואה ואני בחינת יהוד ז"א היא התורה ומלכות הנקראת אני פורע כי על ידי התפילה נעשית ההלוואה הפריעה יהודי.

ובגוונא דא לוויין פכביא ומזלי דא מן דא, ומלאכיא דא מן דא – ובגוון אותה מערכת השפעה של השמש לירח כך גם לוויים כל המדרגות זו מזו, כוכבים ומזלות זה מזה ומלאכים זה מזה. עד למלווה הגדול שהוא הבעל התפילה. כי כל אחד מלווה הלוואת חן בערבות, שאם הלווה יודע מקור שפע הלוואה ומעלה תשבחות

למקור השפע שהוא הקב"ה בזה נפרע החוב כנ"ל

וְרָזָא דְמִנְיָהּ וּמִקְבָּלֶיהָ דִּין מִן דִּין, – וזה סוד מקבלים זה מזה כי יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני עושה עם בעל הבית, כי המדרגה העליונה יותר לא רק משפיעה ההלוואה כנ"ל אלא מקבלת גם כן מהמדרגה התחתונה על ידי שהמדרגה התחתונה יודעת ומכירה מקור השפע. ועל פי הנ"ל יש לפרש דברי חז"ל וההקשר שעשנו כאן, לענין הלוואה, שיש עתה להקשות, כי כאן לכאורה ריבית, כי העני עושה יותר מבעל הבית, אך יש לפרש הדברים כי ה"יותר" לכאורה שיש לעני לתת לבעל הבית באמת הוא היה גם כלול בנתינת בעל הבית כי מידך הכל ומידך נתנו לך והלוואת החן והערבות של המלווה היא תוספת השפע שאחר כך מוחזרת לבעל הבית ובאמת גם יש לומר כי המלווה אומר ללווה, תהיה שליח בשבילי ללוות ממני ויהיה נחשב לך פריעת החוב. משל למה הדבר דומה לעני שלא היה לו מעיל ללבוש ובקש הלוואה מעשיר כדי לקנות המעיל, כי רצה לפרוע חוב הקניה ע"י יגיע כפיו ולא רצה לקבל המעיל בצדקה ובמתנת הינם, מה עשה העשיר אמר לעני כי ילווה השפע ויקנה המעיל בשביל לעשות צדקה עם העשיר, ושמוכה העני את העשיר במצוות הלוואה ורק שיכתוב העני בפנים המעיל כי הוא המעיל של העשיר, ובעצם על ידי זה השבח שהעני עושה לעשיר בכך שזכה להלוות על ידי זה יחשיב לו העשיר כי נפרע החוב, כי הוא גם מקבל מהעני כנ"ל וכך אין לעני בושה וגם בפועל נפרע חובו. והוא סוד הבחירה, כי כל העולם נברא בשביל הבחירה כדי שלא יהיה נהמא דכיסופא ובעת שאנו בוחרים ביראת ה', כי הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים והיא התפילה בחינת ירושלים יראה שלמה (כמבואר בתורה הנ"ל) על ידי זה נשפע השפע והחסד, אך אין בושת למקבל כי הוא גם עושה חסד עם המלווה, כי אין מלך בלא עם וכביכול הקב"ה מקבל מאתנו כוח על ידי שאנו ממליכים אותו בתפילה ועל ידי זה נוכל לקבל השפע ללא בושה כנ"ל.

הַכִּי לֹוֹהָ שְׂכִינְתָא דְאִתֵּי סִיְהָרָא קְדִישָׁא מְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִקְבָּלַת מְנִיָּהּ, – כך באופן של בחינת לוו עלי ואני פורע כנ"ל ובאופן של השפעת השמש לירח כך גם השכינה שהיא הלבנה הקדושה בחינת אם כל חי, כלל נשמות ישראל הקדושים, הדומים במידותיהם לקב"ה בחינת קדושים תהיו כי קדוש אני שהם מובדלים מג' תאוות על ידי הג' מוחין שמקבלים בג' רגלים ועל ידי קדושת הברית. כך לווים ישראל מהקב"ה ומקבלת הלבנה ממנו. ועוד יש לומר כי השכינה היא בחינת האמונה כי השם משגיח ושורה על כל יהודי וזאת האמונה מקבלים דיקא על ידי הקב"ה. בחינת התורה שבעל פה, שמקבל מתורה שבכתב כי לווים אחד מהשני, כי גם תורה שבכתב לכאורה חסרה כי יש דברים שאי אפשר להבין מתוכה אלא על ידי תורה שבעל פה שאז מתחזקת האמונה ביותר כי יודעים רצון השם מן התורה. ולכאורה מה שנכתב כאן בתיקון ומקבלת ממנו מהקב"ה, הוא לכאורה מיותר שהרי אמר כבר שלווה ממנו, אלא שלפי דברי רב נתן על התורה הנ"ל כנ"ל מובן שעל ידי שמכירה כי מקבלת ממנו על ידי זה נפרעת ההלוואה. וגם בהסברנו על השכינה כי על ידי שיודעים שכל כוח האמונה נובע מלימוד התורה כראוי הבאה מכוח התפילה על התורה, כי על ידי התפילה והתורה מעוררים ההשגחה כי כל העולם מונהג על ידי התורה, ואזי על ידי שיודעים מקור ההשגחה אין בושה מהטבת ההשגחה כי האדם עמל בתיקון הג' תאוות וג' מידות בתפילה ותורה והחזיר החוב.

דְּאִתְמַר בֵּיהּ כִּי שְׁמֵי שְׁמֵי וּמִנֵּן יְהוּרָה אֱלֹהִים, – שהרי הקב"ה נאמר בו כי שמש ומנן כי הוא משול לשמש המאירה לירח.

וְהַכִּי תָהָּ מְקַבֵּל יְהוֹשֻׁעַ מִן מֹשֶׁה, – וכך באותה בחינה היה מקבל יהושע תורה ושפע יראת ה' ואמונה ממושה שהוא הבעל תפילה, בחינת משיח הכלול מכל נשמות ישראל בחינת שישים ריבוא בכרם אחד, כי הוא עלה למרום לקבל התורה מסיני ובטל קטרוג המלאכים כי הוא המלווה הגדול שזכה לדבר ה' לשנות הטבע על ידי התפילה ולעורר רחמי שמים. ויהושע בעצמו קיבל התורה ממושה בידיעה ברורה כי היא תמיד נקראת תורת משה.

כְּמָה דְאִתְקַמְוֵיהּ פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה וּפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כְּפְנֵי לְבָנָה, – וכמו שהכמים העמידו דבריהם להמשיל משה ויהושע לשמש ולירח כאמרם פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה כי קבלת התורה של יהושע ממושה הוא בחינת הלוואה מהשמש לירח. ויש להקשות על דברינו כנ"ל לפי המשך דברי חז"ל אוי לאותה בושה אוי לאותה כלימה שלכאורה לפי דברי הוזהר כאן לפי דעת רבינו נראה שאין כאן פריעת החוב ליהושע כי יש כאן בושה וכלימה.

ובאמת יש לתרץ כי זקני הדור שראו פני משה ויהושע הם חמה שאמרו אוי לאותה בושה אוי לאותה כלימה, אך לא ידעו כי יהושע דיקא על ידי שהכיר כי הוא אינו מקור התורה וביחס למשה הוא בחינת לבנה, דייקא כל ידי זה קבל כל התורה כולה ממושה והסיר מעצמו הבושה. וגם בדברי הזקנים אשר יצא מפיחם נרמו הדבר, כי לא נאמר אוי לבושת יהושע אלא אוי לאותה בושה כי הבושה שרצתה לשכון על יהושע להפילו ח"ו ולקטרג עליו ואולי נמשכה מהל"י אך הוא ביטל הקטרוג דיקא על ידי ההתקשרות למשה המאחו בכסא הכבוד שעל ידי זה הל"י תקבל מכתה בסוף הגלות ואזי לה לאותה שפחה בישא אשר עתידה להתבייש ממושה ויהושע. כי יהושע לא מוש מתוך האהל של משה אלא תמיד שימש אותו כלומר שהחשיבו כשמש ומקור שפע התורה ודיקא על ידי זה פרע חוב הלוואת התורה שקבל ממושה לבטל בושת חוב ההלוואה כנ"ל. ויש גם לרמוז כי גם בו נאמר מקבלין דין מן דין, כי גם משה קבל מיהושע על ידי הכבוד שיהושע עשה לו ואולי יש לרמוז מה שיהושע העמיד חמה להורות שבבחינה מסוימת התלמיד כביכול עולה על רבו בבחינת ומתלמידי יותר מכולם, וכביכול שולט על הרב, שולט עליו לעמוד בחינת שמש בגבעון דום, אבל באמת כל זה נעשה על ידי בחינת ירח בעמק איילון שיהושע ידע בברור כי משה הוא בחינת שמש והוא בחינת גבעה הגבוה ממנו והוא רק בחינת ירח ובחינת עמק הנמוך כי אין לו משל עצמו כלום אלא מה שקיבל ממושה שקבל מסיני וכן כל כוחו להעמיד השמש בפועל הוא על ידי התפילה השולטת על המלאכים והכוכבים אשר מקבלים מהם וכל זה הכוח קיבל דייקא ממושה המלווה הגדול והבן הדברים מאד.

וְהַכִּי הָיוּ כָּל נְבִיאֵי קָדֵם מֹשֶׁה כְּגֹן סִיְהָרָא וְכַבְּיָא קָדֵם שְׁמֵשָׁא, דְּלָא אִית לֹוֹן נְהוּרָא אֱלָא מְשֻׁמְשָׁא. – וכך כל הנביאים היו במעלתם לפני משה כגון היחס בין השמש המשפיע אורה לירח, שהוא יהושע ולשאר הנביאים המשולים לכוכבים, שאין להם אור הנבואה אלא מה שמקבלים כוח הנבואה והתפילה מרבן של כל הנביאים משה רבינו הבעל תפילה. והמקבל השפעת הנבואה ואינו מפסידה, על ידי שגם הוא בורה מן השררה כמושה, כי יודע כי דבר השם הוא שורש הכל וגם למשה אין שררה ללא הכוח אשר ה' נותן בקרבו בדברו עמו. על ידי זה התפילה נפדית מגלותה. וכן כל ישראל אשר הם בני נביאים אשר עתידה הנבואה לחזור אליהם קודם ביאת המשיח בחינת ונבאו בניכם ובנותיכם, כי על ידי שיכירו שפלותם על ידי ידיעתם שהם כולם מקבלים כוחם ממושה שהוא בחינת שמש, על ידי זה לא יפסידו כוח הנבואה ויפדו התפילה ותבוא הגאולה על ידי התפילה שיסמכו גאולה לתפילה, ואפילו השמש יהיה לחושך והירח לדם (כמובא שם בהמשך הפסוק) ביחס למקור השפע שהוא דבר ה' כי כולם יכירו אותו יתברך וישתחוו לו, כי ידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ועל ידי זאת ההשגחה כי כולם לווים מפני משה שהוא שורש נשמות ישראל והוא יכול לעשות לאחוז בכסא הכבוד שהוא מקומו של עולם ועל ידי זה נזכה שידון אותנו לכף זכות. ויבטל כל הקטרוגים ויגלה שאנו ראויים לגאולה ברחמים ויהי רצון שיבא שוב משה לגאלנו גאולת עולם ברחמים במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "כ"ל הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתת, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.

עצות על פי הלימוד

- א. על ידי וראייה שלמה הפאה עלייך תקון הג' מדות רעות (תאות קמון, תאות משגל ותאות אכילה), עלייך זה פודין התפלה מן הגלות ואזי התפלה בשלמות, ואז אין צריכין לשום רפואה עלייך דאקטריא, כי מתרפאין עלייך כל מה שאוכלין ושותין, כגון לחם ומים וכיוצא.
- ב. עלייך תפלה בשלמות וזכין לפתינת התנוצצות משיח, ואזי כל צבא השמים וכל הכוכבים ומזלות וכל השרים העליונים כלם הם נכנעים תחתיו, כי כלם מקבלים ממנו והוא נושא הן בעיני כלם. ועל ידי זה יכול לקשר עצמו בשרשו נשמות ישראל, והינו עם המפרסמים ומנחיני הדור האמיתי, שכל הנשמות נחלקים תחתם. והעזות של המנהיגים ומפרסמים של שקר, שכל ממשלתם עלייך עזות, נופל ונתפטר לפניו. ואזי זוכה שתתקנם ממשלתו על המלאכים, אשר בשביל זה נברא איש הישראלי.
- ג. לפעמים החולאת עדין נעלמת באדם ואינה נתגלית, ואז אין שום דאקטרי וכול לרפאות אותה. אבל כשזוכה לתפלה, יוכל להתרפאות אפילו כשעדין לא נתגלה החולאת, ולא יבוא לידי מחלה כלל.

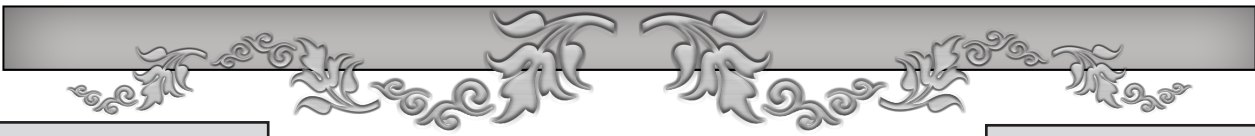
תפילה על פי הלימוד

וההרים ימושו והקבעות תמוטינה" והסוד מאתנו לא ימוש לעולם, אף אם נשינו מה שעשינו. על כן גלית לנו מרחוק עצם פלאי הסוד העצומים והרבים והנוראים והגדולים מאד מאד בלי שעור וערע ומספר, עד אין סוף ואין תכלית. וקבעת לנו יום ראש השנה הקדוש, יום הדין הגדול והנורא, בראש השנה. שאז אתה בעצמך מבקש בפירה, בכיכול, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה, הכיאו עלי בפירה על שמעמתי את הירח. ואתה בעצמך מתהרמ, בכיכול, על מעשיך. על שמעמתי את הלבנה, אשר משם נמשכים כל הטאנו. על כן נתת לנו פתחון פה, לכא ולתודות לפניך ולהתהרמ על מעשינו ביום הדין הגדול שהוא ראש השנה, כי הלא גם אתה בעצמך מתהרמ ומבקש בפירה אז:

עלינו באנו לפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו, אלקי ההסד והרחמים, ובנו ברחמיך והסוד העצומים, שנזכר לקבל תהסד הגדול הזה בראש השנה הקדוש הפא עלינו למוכה. רחם עלינו למען שמוך, וזכנו לקבל ראש השנה הקדוש בקדשה גדולה, פי אתה יודע, שפדורות הללו, בעונקא דמשיחא, אין לנו שום תקנה, פי אם על קבוץ ראש השנה הקדוש, שאנו מתקבצים יחד בכל מקומות ישראל במושבובותיהם. יודע תעלומות, בוחן לכתובת, אודן תהסד, מלא רחמים, למדנו והורנו איך להמשיך הסוד הגדולים עלינו באופן שנזכר לשוב אליך באמת ובלב שלם. ואם הטאנו עוינו ופשיענו לפניך הרבה מאד, ופגמנו בכבודך הרבה, והלכנו אחר תאות לבנו והמשכנו עלינו את הצר הרע,

ובכן תרחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים. שנזכר לקבל ראש השנה הקדוש בקדשה ובקדוה רבה. פי אתה ברחמיך בחרת בנו מכל העמים וקדשתנו במצותיך, ועשית עמנו חסד גדול הזה, ונתת לנו מתנה טובה הזאת, שהיא ראש השנה הקדוש, יום קדוש ונורא ואיום מאד, אשר בו תנשא מלכותך ויבין בקדש בסאך ותשב עליו באמת. וברחמיך הרבים והסוד העצומים קבעת לנו את יום ראש השנה הגדול והקדוש, יום הדין הגדול והנורא, בראש השנה הקדוש, שהוא חסד גדול ונפלא מאתך בעל תהסד והרחמים, אשר אתה הושב מרחוק להטיב אחריתנו, ואתה טוב ומטיב לרעים ולטובים, והקדמת תרופה וצרי למכותינו. פי ידעת, פי בשר ודם אנחנו ומחמר קרצנו. הן בעון חוללנו ובחטא יחמתנו אפנו. ויצר לב האדם רע מנעוריו, ואין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. אף פי קטני ערה, שפלי קומה, הלוי כה, עצובי רוח, עוללים לא ראו אור, המלוכלכים בחטאת נעוריהם, מלאים חטא ועון ופשע. אשר לולא רחמיך והסוד העצומים והנוראים מאד, לא היה לנו חס ושלום שום תקנה כלל. פי איכבה נפצה פה ואיד נשא עון. ואיד היינו יכולים לבא לפניך בחטאתינו ולהעיו פנינו ולהקשות ערפנו, לבא ולהתודות לפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו, ולהתהרמ על מעשינו ועונותינו. אבל חסדיך רבים מאד, "חסדך ה' מלאה הארץ, חסדי ה' פי לא תמנו", פי לא כלו רחמיך לעולם, "פי

לעילוי נשמת ג'זל מול חיה בת סולטנה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת יעל בת אליהו
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה

לרפואת חיה ליאורה
בת בפטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה